

ИСТОРИЯ

СТРОЕВО

Въведение

Село Строево се намира на около 12 км от град Пловдив. Разположено е в Пазарджишко-Пловдивско поле, Горно Тракийската низина. На височина 185.9 метра. Преходно-континентален климат, Алувиално-ливадни и канелено-горски почви. Намира се в община Марица, област Пловдив. През землището минава река Пясъчник. Средна надморска височина 161 метра. Севернопланинската верига предпазва от студените северни ветрове. През село Строево минава път от град Пловдив за язовир Пясъчник, Красновски минерални бани, Стрелча и Панагюрище. За Строево споменават турски източници, още през 1576г. Легендата разказва, че името си е получило, защото се е премествало (престроявало) няколко пъти.

Ранна епоха

Първите жители на нашата земя са били Траките. Известни са около 2000г. преди христа. Те били разделени на много племена, 22 племена изреждат античните автори: одриси, бети, гети, трибали, мизи, кикони, бистони, сапеи и други. В южната част на село Строево върху развалини от тракийско селище се намира некропол от 5 могили. До една от тях се намират следи от стар калдаръм, по който някои автори изказват предложение, че през село Строево е минавал път свързващ Пловдив с Хисаря. Това предположение е опровергано от проф. Димитър Цончев. В землището на село Строево са известни 8 могили-некрополи, от които една част са унищожени от жителите. В южната част на селището има следи от тракийско селище с 5 могили. Две от могилите, близки една до друга са известни с името си „Змей могили“. Върху една от тях е било разположено старото селско гробище. Североизточно от селото са се намирали две могили, които местното население наричало „Проклинова могила“ – северната и „Станева могила“ – южната. Тук също е имало древно селище. В местността „Хумата“ (по строевски „Умата“) северозападно от селото е съществувал некропол от една могила. Тук също е имало тракийско селище. В местността юрта имало 3 некрополя от 12 могили. И тук е имало тракийско селище. В местността „Балабан Гьол“ имало 22 могили. Западно от селото се намирала Голямата могила, около която е съществувало селище. Около голямата могила имало още 4 могили. През 1880 година Голямата могила била разкопана от иманяри. В нея била открита гробница, зидана от тухли и камъни, споени с червен хоросан. В гробницата е намерен мраморен релеф на мъж в естествен ръст, глинени съдове, кости на човек. В двора на Тодор Митрев Працаков е намерен надпис на граничен камък от времето на Каракала (211-212г). Каракала бил управител заедно с брат си. От надписа се вижда, че тук е съществувало село Бевбилара. В местността „Чунова капина“ около сегашните гробища се е намирало 8-то селище. Некрополът му се е състоял от 10 могили. Всички са напълно унищожени. Това, което се намирало в западната част на селото, носи името „Йошева могила“.

В източната част на селото до 1950 година съществува могила „Чунова могила“ с диаметър в основата 150 метра и висока към 7 метра. При прокарване на улицата работниците попаднали на гробница на 30м северно от южната периферна част. През 1951г. професор Димитър Цончев от направените проучвания установява, че същата е била ограбена и разрушена в горната си част.

Основата си гробницата е била 2.5м зазидана от по-големи гранитни и сиенитни необработени камъни, споени с бял хоросан. Широчината на основата е била 1.5 метра.

Зидовете са били изградени по псевдоиздомния начин на градеж, тоест всички редове и в 4-те страни на гробницата са различно високи, но височината на камъните във всеки ред са еднакви – 0,33м, 0,34м, 0,43 , 0,54, 0,56, 0,58 , 0,59. Дебелината на камъните е била различна от 0.4 до 1.56м. Вътрешната стена за разлика от външната е с права вертикална плоскост. Ъглите на камините са били леко скосени, а другите тесни. Хоросан между тях няма, а в хоризонтална и вертикална посока са схванати с металически скоби. Железните скоби имат формата на буква П. Северният и южният са изградени само от един ред камъни – 0.6м. Източният и западният зид дебели от 1.59 до 1.80 м са носили покрива на гробницата. Гробницата е дълга 4.5м и широка 3.8м. Предполага се, че покривът на гробницата е имал формата на обърната стълба във вид на фалшив купол. От разрушения покрив са останали само два камъка с дължина 2.30м и 2.25 м., които са паднали на дъното и иманярите не са могли да ги вземат. Гробницата имала врата от към южната страна, която е затворена от камъни, като коридор за входа не е оставено. Камъните, които са служили за градивен материал, са докарвани необработени, те са одялвани на място, затова говорят намерените ситни камъни в насипа и части от металически пила. Зазидвали до една височина, засипвали и после пак продължавали обработката на камъни и зидането. Този начин за строеж давал възможност големите камъни да бъдат пренасяни или плъзгани по-лесно. Подът на гробницата бил застлан с квадратни тухли 57, 8/57, 8/3 см. и в него са изградени 3 гроба, 2 за възрастни и 1 за дете. Гробовете са изградени от тухли в размер 33,5/31,7см . Наистина гробницата е представлявала голяма ценост за науката, но иманярите са ограбили не само скъпоценностите, но и част от градивния материал– тухли, плочки, камъни и други. При изследването на професор Димитър Цончев е намерен златен лист от лавров венец, това може да ни подсказва, че вътре е имало лавров венец и гробницата е била може би на племенен вожд или владетел. Мраморното коритокоричег, е служило за погребение, чрез трупозгаряне. Намерени са също дребни части от глинени съдове от римската епоха, оловни части за запояване на металически скоби в камъните, мраморна обречна плоча. На плочата е изобразена една богиня, бюст на Сол или Луната и лява ръка на трета богиня или бог. Една част от същата е разрушена от иманярите. Намерени са и зъби от глиган. По строежа на гробницата и намерените вещи се вижда, че това е тракийска куполна гробница от еленистическо време (края на 1-ви век и началото на 2-ри). Куполната гробница от направените до сега проучвания е единствената по рода си в България куполно-тракийска гробница. (информацията е към 1964г.)

Турско робство

През 1464г. град Пловдив паднал под турско робство. От този момент жителите на пловдивската околност били подложени на грабежи , изнасилвания и убийства. Бащата на Пенчо Вакрилов от село Строево, който бил много богат не подхвърлял бакшиши на турците, а понякога отказвал да плаща и данък на зъбчиите. Наклеветен пред бея, той бил заловен и за назидание бил посечен на едно дърво на реката. Георги Аршинков, Георги Чунов и Тодор Козарев убили 6 турци, които се гаврели с жените им. По време на турското робство село Строево е наброявало 90 къщи. Те били малки, подобни на колиби и покрити със слама покриви. През 1858 година в село Строево е открито килийно училище. Обучението се е водило от поп Ненчо , който същевременно бил и свещеник. За класна стая служела и една малка стаичка и се е намирала западно от сегашната църква. Колко ученика са се обучавали не е известно. Но и тук децата са обучавани на пясък. За учебници са служели църковно-служебни книги.

Строево и Васил Левски

Васил Левски бил доведен в Строево от Дядо Иван Арабаджията от село Царацово. Най-напред спрели в къщата на Илия Арабаджийски, който заедно с Паун Чочев застанали начело на Строевския революционен комитет. Бащата на Аргил Йотинов от Строево бил арабаджия и в тази връзка бил приятел с Дядо Иван от Царацово. Живеел накрая на селото от към Царацово и не веднъж разказвал, че в къщата си са яли и се веселили с Васил Левски и Дядо Иван. Старите хора разправяли, че Паун Чочев бил връзката с Васил Левски. Кой други са влизали в комитета, обаче в днешно време до нас не е стигнала информация.

Строево и Априлското въстание

Когато се обявява началото на Априлското въстание, от село Строево тръгнала група към Царацово и Иван Арабаджията. Знаем имената на двама човека – Паун Чочев и Илия Арабаджийски. От другите села, освен Строево и Царацово не се отзовал никой. По време на Априлското въстание турците изкарали много хора от село Строево да впрегнат волските коли като обоз на турската войска. Някъде към село Паничери, строевци се разбягали с колите си. Турците ги подгонили и на влизане в Строево успели да заловят около 12 човека. В заловените бил и Илия Димитров Арабаджийски, той бил човекът, който контактувал с Бай Иван Арабаджията от Царацово. Турците ги затворили в плевнята на Илия Арабаджийски и започнали да ги бесят на гредите. Спасил се само Илия, той имал късмет защото бил по-висок и успял с върха на пръстите си да се задържи и да не се задуши. Голямото дърво на западния бряг на реката, където е имало щъркелово гнездо е станало лобното място на Ваклин Аршинков, там турците са го заклали.

Строево по време на освобождението

Свещеникът на Строево, Илия Герин разказва, че вечерта останала много руска войска в Строево. Конете им били много едри, старите хора разказвали, че муцуните им стигали до покривите на по-ниските къщи. Руски войски станали кръстници и на новородено дете от Строево – Евдокия Кючукова (по мъж Кокова). Нейният баща Иван Петров Кючуков разказва как е станало необикновеното събитие. През 1878г. в къщата на дядо му Иван Кючуков, бил на квартира руски офицер с 3-ма войници. Леля му Евдокия била наскоро родена и офицерът пожелал да бъде кръстник. Те се съгласили, подали му в ръцете малкото момиченце и тръгнали към църквата. Светото кръщение било извършено от поп Ненчо. Той бил първото духовно лице в Строево, родом от самото село. Неговата фамилия сега е Попчеви. След като подали детето на руснака, той се обърнал на изток и казал ”Пусть будет имя Евдокия!” Евдокия починала през 1962г. Когато я кръстили била само на 40 дни, синът и казал, че била много общителна жена. Офицерът я кръстил на името на своята майка, която се поболяла и починала когато той тръгнал към България. Когато тръгвали към град Пловдив, офицерът взел Евдокия на коня и дълго я държал в ръцете си, после заплакал, той много се радвал на малкото дете, дори му подарил златни парички. Преди всичко това (войската да достигне в Пловдив) първите разузнавачи дошли в Строево. При бягането си от околностите на Строево, един турски керван бил настигнат точно до днешните сушилни. Керванът бил спрян и руската част чакала да дойдат основните сили за да го предадат на тях. Нямало да се случи нищо лошо със задържаните, ако стояли мирно и кротко. Но точно когато командирът давал заповеди, от една покрита с чергило кола се чул изстрел и офицерът паднал от коня си, прострелян от една фанатизирана туркиня. Неговият заместник веднага се притекъл на помощ, но и той бил застрелян. Безпричинните убийства предизвикали войниците и целият турски керван бил избит, не останал никой жив. Страхотната пукотевица изплашила хората от съседните села. Всеки бягал да се спасява. Помислили , че започват сериозни бойни действия. Дядо Русин Карагъзов, разказвал, че са погребали руските жертви в гробищата на село Строево. Гробовете били изработени от Аргир Йотинов. След ликвидирането на обоза, руснаците извикали жителите на Строево да приберат каквото е останало. Скочило мало и голямо, едни теглили каруците, други животните, за кратко време не останало нищо. След години хората разбрали, че най-щастлив се оказал Никола Златев (Златеолу). Фамилното му име било друго, но случката била причина да бъде наречен така. В суматохата той докопал биволска кола, която с големи усилия успял да закара до къщата си. Била натоварена с чували с брашно, но когато ги свалял видял, че два са по-тежки, изсипал ги и вътре намерил по крина жълтици. Истина ли е това, дядо Русин не е бил сигурен, но така се говорило, факт , обаче че семейството на Никола Златев за кратко време станало най-заможното в Строево. Накупил си много ниви, имотът му станал 400 декара. Но иначе бил много добър човек, помагал на всички и хората с желание работили на нивите му, бил винаги честен и коректен, докато другите богаташи сваляли кожите на хората. При него такава неща нямало...

През 1878г. България била освободена благодарение на Руския народ, предвождан от император Александър II. На 22.06.1877г. Долнодунавският отряд на генерал Аполон Цимеран завзема Северна Добруджа. На 27.06.1877г. генерал-майор Михаил Драгомиров извършва десант през р. Дунав при Зимнич-Свищов. Руското командване разделя частите прехвърлени при Свищов на: „Западен отряд“ -35 000 войника – командира Николай Криденер; „Русчушки отряд“ – 70 000 войника,- Александър Александрович; „Преден отряд“- 12 000 войника –генерал-лейтенант Йосиф Гурко. При връх Шипка се провежда може би най-серовното сражение, което показва развоя на войната. Генерал-майор Николай Столетов заедно с българското опълчение и с по-късно оказаната му помощ от генерал-лейтенант Фьодор Радецки успяват да победят армията предвождана от Сюлейман Паша. Другата важна битка е при град Плевен, където на помощ е извикан генералът от инженерни войски –Едуард Тотлебен, под негово командване се извършват обсадни действия на град Плевен.

Българско опълчение

е военно съединени в състава на действащата руска армия на Балканския полуостров по време на Руско-Турската война. Състават му включва предимно български доброволци, както и редовни руски военнорслужещи и български офицери от Руската армия. Окончателно решение за сформирание на Българското опълчение е взето от руския император Александър II 13.09.1876г. Първоначалната идея за неговото организиране, структура, задачи е на генерал-майор Ростислав Фадеев. Опълчението изиграва важна роля при задържането на връх Шипка.

Редно е да се отбележи и да се знае кои са водачите на турската войска клала по време на Руско-Турската война по българските земи.

Главнокомандващ цялата турска армия: Мехмед Али , истинско име Карл Дитрих-германец.

Вейсел Паша – предвождал турската армия в битката при Шипка-Шейново – истинското му име е фон Вексел – австриец

Армията на Сюлейман Паша, която извършва кланетата при Стара Загора е превозена от английски кораби от Албания в Тракия.

Самата английска флота впоследствие влиза в пристанището на Цариград, за да предотврати падането на турската столица в руски ръце в края на войната. След сключването на Санстефанския мирен договор в Родопите започва мюсюлмански метеж и нови кланета срещу българите, пряко организирани от Хидает паша, който всъщност е англичанина Станислас Сенклер. Турската армия е въоразена с най-модерно западно оръжие.

Строево 1878 - 1944

Следосвободителен период

Основният поминък на населението било земеделието и животновъдството. Най-много се отглеждали зърнени култури. Особено доходно било отглеждането на ориз. През 1918г. в село Строево имало 14 000 овце. Селото разполагало с валцова мелница, която и до днес съществува. По време на войните се извършвали страшно много своеволия и грабежи. Ето какво пише в едно писмо Димитър Дошев от с. Строево... ”По време на Световната война няколко души близки на кмета, ходеха по къщите и вземаха каквото им попадне. Един ден бях натоварил малко жито в колата и смятах на другия ден да го закарам до мелницата в село Чернозем. При товарене на житото ни помагала съседските жени, понеже бях малък. Вечерта в двора влязоха няколко човека, начело със секретар-бирника. Отидоха при воловете и прерязаха едно от въжетата. Без много разпавии отведоха един от воловете. Вкъщи настана плач и писък. Имахме и известие, че баща ни е починал в болницата. На другия ден майка ми ходи до околийския управник да се примили, но той отказа“. Положението на нашите селяни особено се влошило през 1933г. при задълбочаване на икономическата криза в България. В края на 20-те години трудът на нашите селяни често бил подлаган на плякосване от шайкаджии, които през нощта завардвали пътищата към Пловдив и нападали окъснелите селяни. В село Строево имало 6 шайкаджии.

Балканската война – 1912 - 1913

При обявяване на мобилизацията, от Строево били мобилизирани 295 човека. От всяка къща взимали по 1 вол и половин волска каруца. Повиканите мъже при мобилизация, трябвало да си носят както лични вещи, така и два чифта навуца, комплект долно бельо два чифта цървули, сапун, кърпа и самобръсначка, всички поставени в бяла торба, на която ясно да са написани трите имена на боеца. През време на войната много от нашите бойци били облечени с военна куртка и войнишко кепе или фуражка, а панталонът, обувките, цървулите и навуцата били собственост на боеца. Из селата минавали комисии от военни, които от всяка къща вземали шаечен плат за армията. Често пъти местните власти злоупотребявали с това, като събирали шаечен плат по насилствен път от населението и вместо да го предадат на властите, те го продавали на пазара. През 1913г. При боевете при Чаталджа загинал Христо Рангелов Проклинов от Строево.

Междусъюзническа война - 1913 г.

Опиянен от победите и поради лоши съветници Фердинанд бил на път да хвърли България в нова война. Против били единствено БРСДП начело с Димитър Благоев, но по това време партията нямала влияние. На 29.06.1913г. без формално обявена война, Фердинанд заповядал на 2-ра и 4-та армия да почнат военни действия срещу Гърция и Сърбия. В двете войни от село Строево са загинали 5 човека.

1. Редник Георги Кръстев Лалов – убит в гр. Разлог
2. Алекси Кръстев Лалов – убит в гр. Харманлии
3. Атанас Христов Тасков – убит в с. Белице
4. Петър Николов Йошев – починал от раните си в болницата в Пловдив
5. Христо Р. Проклинов – убит при Чаталджа.

Най-голяма била загубата на Кръстьо Лалов от Строево, загубил и двамата си сина.

I-ва Световна война

През 1915г.-1918г. Било дадено началото на Първата световна война. Между 1916г. и 1918г. се състоял великата Дойранска епопея. Там генерал Владимир Вазов успял с минимални жертви да отблъсне армиите на Англия и Гърция. Според различни източници в няколкото атаки армията на антантата дава над 60 000 жертви. Жертвите от страна на България са около 2500. Битката при Дойран се изучава във всички съвременни военни учебници. През 1936 година в Лондон се организира честване по случай края на Европейската война. От българска страна делегацията ръководи ген. Владимир Вазов, като представител на победена страна. Когато слиза от влака на гара Виктория на перона е подреден знаменен блок на английската армия. Командващият церемонията дава заповед: „Сведете знамената! Преминава победителят при Дойран генерал Валдимир Вазов“. В тази битка, губят живота си Александър Атанасов Йордов и Георги Рангелов Попов от Строево. По-късно при следващата атака загива Васил Николов Аршинков. На 7-ми ноември загива Иван Христов Дошев. През същата година при село Струмица загива Георги Иванов Йотинов. През 1916г. В Румъния е убит Стоян Кръстев Чочев. През същата 1916г. при атаката на французите при Битоля са убити: Стоил Иванов Годав и Атанас Николов Терзийски, Илия Николов Гърков и Сава Тодоров Карагъзов. Между 16 и 20 септември в битката при Дойран загиват: Никола Атанасов Панайотов, Стойо Димитров Къков, Тодор Иванов Тодоров. На връх Голаш загиват: Атанас Рангелов Проклинов, Георги Ат. Арабаджийски, Петко П. Панайотов и Христо Т. Хаджийски. На връх свети Никола е убит Васил Василев Стойчев. До село Старовинка загива Тодор Р. Герчев. Янко Рангелов Гърков е убит до с. Дуня, Тодор Христов Тончев е убит до с. Томорос. На връх Божидар са убити Найденов Кръстев Каярски и Петко Ст. Арабаджийски. Спас Георгиев Аршинков се води безследно изчезнал. След пробива при Добро Поле, войниците вдигнали бунт и се запътили към София. В началото имали успех, но забавили устрема си и това дало време на царската войска да се окопити. Загинал Личо Тодоров Арабаджийски.

През Първата световна война Строево дава 32 жертви. Родът Чочови дава 3 жертви, а рода Гъркови – 2. От неизличими рани почиват: Атанас Янев Чалов, Алексин Петров Арабаджийски, Васил Василев Стойчев, Иван Костадинов Дингилев, Мату Павуров, Петър Димитров Титов. Семейството на Георги Аршинков дълги години чакали Спас да се върне , но той така и не дошъл.

II –ра Световна война

През 1938 г. след остра политическа криза Австрия се присъединява към Германия (аншлус). Провежда се Мюнхенската конференция, която завършва с подписването на Мюнхенското споразумение. То води до германската анексия на Судетите, а по-късно (15 март 1939 г.) и до окупация на останалата част от Чехия и създаването на независима държава Словакия. След провала на Мюнхенското споразумение Полша и Франция подписват съюзническо споразумение. На 23 август 1939 г. се сключва Договорът Молотов – Рибентроп, който довежда до подялбата на Полша, окупацията на Литва, Латвия и Естония от СССР и до откъсването на територии от Румъния (сегашна Молдова и Северна Буковина) и присъединяването им към СССР. Два дни по-късно този договор е последван от съюзнически договор между Полша и Великобритания. На 1 септември 1939 г. първо Германия, а на 17 септември и СССР нахлуват в Полша. Това води до обявяването на война на Германия от страна на Великобритания и Франция /3 септември 1939 г./. След капитулацията на Полша в средата на месеца /17 септември 1939 г./, войната навлиза в период на сравнително ниска активност, известен като Странната война.

Историята на **България по време на Втората световна война** включва първоначален период на неутралитет до 1 март 1941 г., период на съюзяване със Страните от Оста до 9 септември 1944 г. и период на присъединяване към Съюзниците през Втората световна война до края на войната. В българската историография до 90-те години най-често участието на България на страната на Оста се пренебрегва, а това на страната на Съюзниците е наричано по съветски образец Отечествена война.

На 08.09 Съветската армия минава границата, посрещната с голям възторг от населението. Към 10 часа на 8-ми през Строево от Красново за Пловдив преминават ловната рота и жандармерията. Хората с любопитство наблюдавали предвижването на главорезите и очаквали нови изстъпления. Членовете на партията, които изоставили своята работа , на групи в центъра на селото открито говорили на селяните, че часовете на фашизма са преброени. Особено активен в това отношение бил учителят Димитър Райчинов, около когото се тълпяло цялото село. Към 16 часа от Пловдив за Кръстевич пристигнал пътнически рейс. Населението особено останало изненадано от червеното знаме, което се веело отпред на кабината. В колата пътували част от политзатворниците от Кръстевич и Красново. Устроен бил набързо импровизиран митинг. След кратко суетене се създала една група, която предприела действия за взимане на властта. В тази група начело бил Димитър Райчинов. Участвали: Димитър Працаков, Димитър Терзийски, Георги Йотинов, Иван Цапаров, Кръстьо Кузев и Георги Карагъзов.

В тяхна помощ се присъединили Стоян Личев, Запрян Златев, Иван Плачков и Божик Стойчев. Властта не оказала съпротива. По решение на партийната организация се изгражда тричленка в състав: Димитър Райчинов, Васил Лалов, Георги Карагъзов. На 29 септември се провеждат избор и за кмет на Строево е избран Георги Личев Карагъзов. На 10.09.1944г. правителството на ОФ обявява война на Хитлеристка Германия. 100 човека взимат участие от село Строево, 7 от тях загиват. На 23.09.1944г. при Крива Паланка загива Никола Георгиев Маноков. На 11.09.1944г. при освобождаване на Куманово загива Петър Начев. Други загинали са: Никола Нанков, Костадин Арабаджийски, Илия Сапов, Петър Петров. Никола Нанков е безследно изчезнал в битката за Крива Паланка. Ламбри Златев загива при Гюшево. В последното сражение в Унгария загива Любен Працаков.

Образуване на партийни организации

Комунисти.

Една от най-старите партийни организации в района е ППО в с. Строево. През 1921г. Тя била учредена в селото от Васил Лалов, Стоил Лалов, Димитър Терзийски, Рангел Ватов, Злати Златев и други. За бързо време организацията наброявала над 30 човека. През 1922г. в Строево събирали храна за гладувания народ на СССР. По време на въстанието от 1923г. най-активните членове на партията били арестувани. В ареста попаднали: Игнат Г. Стойчев, Васил Р. Лалов, Стоил Лалов, Рангел Ватов и др. Партиен секретар по това време бил Стойко Величков. По план въоразени групи от Строево, Царацово и Бенковски трябвало да се съсредоточат в местността „Змей могила“ и от там да потеглят към Пловдив. Това, обаче не се случило. От 1923г. До 1929г. партията е в нелегалност. През 1929г. за учител в Строево бил назначен Димитър Райчинов Пръмов от с. Войнягово. Благодарение на него, партията отново възстановила своята дейност. През 1932г. Партията наброявала 100 членове. През същата година за кмет бил избран Костадин Попов от Звено. В партизанското движение от село Строево участват : Иван Димитров Терзийски роден през 1923г. , присъединил се през 1942г. и Георги Димитров Працаков, роден през 1920г., присъединил се през 1944г. Дватамата участват в полската партизанска бригада и действат около Строево, Ръжево Конаре, Красново. 8 човека от село Строево били хвърлени в затвора и освободени на 08.09.1944г. Партийните членове Димитър Працаков, Васил Лалов и Михал Проклинов укривали и подпомагали полската чета. За секретари след 09.09.1944г. били избрани: Димитър Райчинов, Динко Чалов, Стою Дошев, Иван Кръстанов от с. Брестовица, Атанас Сомов от с. Цалапица, Иван Йотинов, Божик Стойчев, Рангел Герчев. През 1944г. Селяните от околните села били наблюдавани от фашистката власт, но въпреки това жителите на Строево помагали партизаните с храна и провизии.

РМС – за секретар на РМС в Строево бил избран Никола Чочев. След него били избрани: Божик Стойчев, Костадин Ливров, Рангел Герчев, Иван Йотинов и др.

Земеделци

През 1912г. В с. Строево в кръчмата на Рангел Атанасов Костов се образувала земеделска дружба. Нейни членове били: Рангел Плачков, Христо Костов, Лазар Арабаджински, Георги Митков, Мино Йонков, Кръстьо Костов, Димитър Плачков, Георги Титов, Стоимен Аршинков, Георги Панайотов, Димитър Политов и други. До 1923г. дружбата води активна дейност. Но след преврата намаляла.

След военен период

През 1945г. в село Строево е учредено ТКЗС, инициатори са: Димитър Райчинов и Никола Чочев.

През 1953г. е построена здравна служба, като по-съвременна сграда през 1985г. През 1958г. В Строево е назначен лекар (акушерка).

Основно училище/килийно построено през 1868г. Строежът на сегашната сграда е започнат през 1929г. До 1960г. в училището в село Строево се е учило до 3-ти клас (7-ми). Като 1-ви (5-ти) клас е открит през 1923г., 2-ри клас 1924г., 3-ти клас през 1925г. През 1959-1960г. при директорството на Апостол Танчев към вече съществуващата училищна сграда, строена непосредствено след освобождението са построение 5 класни стаи, физкултурен салон и техническа работилница.

През 1929г. е построено читалище „Пробуда“ по инициатива на Иван Гутев, Райко Райков, Димчо Щерев. Кръстьо Кътов. Пана Манчева, Гина Ракова и други. В определен период се казва „Никола Вапцаров“. Носител на орден „Кирил и Методий“ 2-ра степен през 1979г. Към онази година разполага с няколко самодейни колектива, „Детски гадуларски състав“, детска танцува група, битов женски хор, фолклорна група, група за художествено слово, детски битов хор. През 1962г. Читалището в село Строево се развива добре, към него има драматичен състав, танцова група, битова група.

През 1962г. на центъра на село Строево е построена чешма-паметна плоча на загиналите през войните. Борците против фашизма поставят скромна паметна плоча на загиналите през Руско-Турската война 2-ма руски войници за освобождението на България.

Детска градина „Детелина“ – Построена през 1962г.

Черквата „Свети Никола Летни“, построена през 1868г, нейният строеж е започнал през 1866г. Мястото, на което е построена църквата е дарено от поп Ненчо, който е и първият даскал в село Строево. Поп Ненчо е служил 22 години. Към днешна дата църквата Свети Николай е обявена за Храм паметник на културата.

Жертви и безследно изчезнали през войните в село Строево

1. Алекси Кръстев Лалов –1913 убит в гр. Харманлии
2. Атанас Христов Тасков –1913 убит в с. Белице
3. Александър Атанасов Йордов 1916г. –убит при Дойран
4. Атанас Николов Терзийски 1916г. – при Битоля
5. Атанас Рангелов Проклинов 1916г. – връх Голаш
6. Атанас Янев Чалов – загинал от неизличими рани
7. Алексин Петров Арабаджийски – загинал от неизличими рани
8. Васил Николов Аршинков 1916г. при Дойран
9. Васил Василев Стойчев 1916г –връх Свети Никола
10. Георги Ат. Арабаджийски 1916г. връх Голаш
11. Георги Ат. Арабаджийски 1916г. връх Голаш
12. Георги Кръстев Лалов – 1913 убит в гр. Разлог
13. Георги Рангелов Попов 1916г. – при Дойран
14. Георги Иванов Йотинов 1916г. – при село Струмица
15. Иван Христов Дошев 1916г. – при Дойран
16. Илия Николов Гърков 1916г.
17. Иван Костадинов Дингилев – загинал от неизличими рани
18. Личо Тодоров Арабаджийски – загинал във Войнишкото въстание
19. Мату Павуров – загинал от неизличими рани
20. Найдено Кръстев Каярски 1916г. връх Божида
21. Никола Атанасов Панайотов 1916г. при Дойран
22. Петър Николов Йошев – 1913 починал от раните си в болницата в Пловдив
23. Петко П. Панайотов 1916г. връх Голаш
24. Петко Ст. Арабаджийски 1916г. връх Божида
25. Петър Димитров Титов – загинал от неизличими рани
26. Стоян Кръстев Чочев 1916г. – Румъния
27. Стоил Иванов Годев 1916г. – при Битоля
28. Сава Тодоров Карагьозов 1916г
29. Стойо Димитров Къков – 1916г. при Дойран
30. Спас Георгиев Аршинков – безследно изчезнал
31. Тодор Иванов Тодоров -1916г. при Дойран
32. Тодор Р. Герчев – 1916г. село Старовинка
33. Тодор Христов Тончев 1916г. с. Томорос
34. Христо Рангелов Проклинов -1913г. убит при Чаталджа
35. Христо Т. Хаджийски 1916г. връх Голаш
36. Янко Рангелов Гърков 1916г. село Дуля

Жертви през Втора световна война

1. Фелдфебел Любен Д. Пращакон – убит на 13.03.1945г. село Кота, Унгария
2. Фелдфебел Петър С. Петров – убит на 05.09.1944г. Пчиня, Унгария
3. Подофицер Петко Т. Манчев – убит на 06.09.1944г. гр. Куманово
4. Подофицер Стоил Г. Костов – безследно изчезнал на 02.09.1944г. при Пчиня
5. Ефрейтор Ламбри Н. Златев- убит на 14.10.1944г. при Гюшево
6. Ефрейтор Никола Г. Нанков – убит на 19.10.1944г. при Крива Паланка
7. Ефрейтор Костадин С. Арабаджиев – убит на 07.11.1944г. , село Скачковци
8. Ефрейтор Илия С. Спасов – убит на 03.11.1944г., село Скачковци

Кметове на село Строево до 1911 г.

1. Ненчоолу
2. Петко Ненчев
3. Димитър Аршинков
4. Стоил Аршинков -1902 година
5. Мино Йотинов
6. Иван Стойчев
7. Гени Костов 1908г.
8. Димитър Дошев 1910г.

Кметове 1911 г. – 1923 г.

1. Петър Стойчев
2. Георги Кичуков
3. Божик Стойчев
4. Петко Ватов
5. Рангел Костов

Кметове 1923 г. – 1944 г.

1. Иван Титов
2. Иван Йотинов
3. Тодор Працаков
4. Спас Працаков
5. Рангел Кичуков
6. Васил Ватов
7. Георги Политов
8. Стефан Арабаджийски
9. Димитър Стойчев
10. Христос Титов
11. Васил Попов
12. Костадин Попов
13. Георги Титов
14. Кръстьо Кътов

От 1934г. до 1944г. в село Строево , като част от централната община в село Труд и се управлява от пълномощници.

1. Димитър Стойчев
2. Христос Костов
3. Костадин Попов
4. Димитър Плачков
5. Атанас Стойчев
6. Йордан Костов

Кметове на село Строево от 1944г.

1. Георги Личев Карагъзов 1944г. -1945г.
2. Георги Тодоров Аршинков 1946-1947г.
3. Христос Костов – 1947г.
4. Никола Чочев 1947-1950г.
5. Кръстьо Кръстев Кузев 1950-1952г.
6. Георги Рангелов Аршинков – 1953-1954г.
7. Божик Стойчев – 1955-1956г.
8. Атанас Василев Попов – 1956-1963г.
9. Иван Димитров Йотинов – 1963-1968г.
10. Димитър Петков Дингилев – 1968-1991г.
11. Коста Тончев – 1991г-1995г.
12. Георги Димитров Дингилиев -1995-1999г.
13. Димитър Петков Дингилиев – 1999г.-2007г
14. Ангел Дингилиев -2007-2011г.
15. Стоимен Чалов -2011-2015г.
16. Десислава Дингилева – 2015 - действащ кмет